

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Zdeňkem Douděrou v právní věci žalobce: **JUDr. Ing. F. H. DSc., MBA**, nar. bytem, zastoupeného JUDr. Václavem Teubnerem, advokátem, se sídlem AK, Trhový Štěpánov, Střeškov 15, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, se sídlem Praha 2 – Vyšehradská 16, o náhradu nemajetkové újmy,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci 7,75 % p. a. úrok z prodlení z částky ve výši 288.900,- Kč od 24. 11. 2011 do 18. 10. 2013, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku ve výši 149.487.600,- Kč, spolu se 7,75 % p. a. úrokem z prodlení od 19. 10. 2013 do zaplacení, a dále spolu se 7,75 % p. a. úrokem z prodlení z částky ve výši 149.711.100,- Kč od 24. 11. 2011 do 18. 10. 2013, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci 7,75 % p. a. úrok z prodlení z částky ve výši 279.125,- Kč za dobu od 24. 11. 2011 do 30. 1. 2013, dále spolu se 7,75 % p. a. úrokem z prodlení z částky ve výši 235.875,- Kč od 31. 1. 2013 do zaplacení, a dále spolu se 7,75 % p. a. úrokem z prodlení z částky ve výši 43.350,- Kč od 31. 1. 2013 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žaloba na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 199.720.875,- Kč, spolu se 7,75 % p. a. úrokem z prodlení od 24. 11. 2011 do zaplacení, se zamítá.
- V. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 55.045,75 Kč, k rukám právního zástupce žalobce, JUDr. Václava Teubnera, advokáta, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Svou žalobou se žalobce na žalované původně domáhal zaplacení částky ve výši příslušenstvím, 500.000.000,- Kč, která má představovat zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „zákon“), a to jednak za nepřiměřenou délku trestního řízení vedeného proti žalobci, když v této souvislosti žalobce požaduje zaplacení částky ve výši 150.000.000,- Kč. Dále pak se jedná o nemajetkovou újmu způsobenou v návaznosti za samotné celkové trestní stíhání žalobce, a to ve výši 200.000.000,- Kč a dále zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou v souvislosti s rozhodnutím o vzetí žalobce do vazby, a to ve výši 150.000.000,-

Kč. Žalobce uvedl, že dne [redacted] byl nezákonně zadržen i se svými dětmi bez souhlasu státního zástupce na hraničním přechodu Starý Hrozenkov při návratu z dovolené ze Slovenské republiky do České republiky po cca 8 hodinách mu bylo policií České republiky Krajským úřadem vyšetřování v Ústí nad Labem [redacted] sděleno obvinění pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1,4 trestního zákona spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona a následně byl vzat i do vazby, která trvala do [redacted]. Až Ústavní soud České republiky ve svém nálezu [redacted] ze dne 30. 11. 2000 rozhodl o její protiústavnosti. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 9. 2008 sp. zn. [redacted] a rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2010 sp. zn. [redacted] byl žalobce zproštěn obžaloby a zároveň bylo vysloveno specifickým způsobem odpovídající povaze řízení, ve kterém byla tato rozhodnutí vydána, porušení práva, když byl žalobce zproštěn obžaloby, ale není pochyb, že toto vyslovení porušení práva není možné považovat za dostačující i vzhledem k hloubce zásahu do práv žalobce a všech sfér života žalobce. Požadavek na zadostiučinění v penězích je tak zcela namístě. Žalobce dále poukázal na to, že do roku 2000 byl v [redacted] celostátně známým podnikatelem v oblasti finančnictví a potravinářského průmyslu jakožto i společensky angažovanou osobou. V 90. letech byl kromě funkce předsedy představenstva [redacted] také předsedou představenstva [redacted] předsedou představenstva obchodní společnosti [redacted] dále předsedou představenstva obchodní společnosti [redacted] předsedou představenstva obchodní společnosti [redacted] jednatelem obchodní společnosti [redacted] členem [redacted] i jakož i členem rady dalších komisí a orgánů, byl odborně a publikačně činný v oblasti [redacted]. Jeho celostátní známost umocnil i [redacted].

Nezákonným zatčením žalobce, rovněž nezákonným sdělením obvinění bylo jeho jméno na základě informací policie spojováno sdělovacími prostředky s údajným vytunelováním [redacted].

Ve spojení s trestním stíháním žalobce byl na základě sice nepravdivých, ale účelově vykonstruovaných informací policie a státního zastupitelství veřejně označován za tuneláře sdělovacími prostředky osočován, dehonestován a označován za podvodníka apod. Žalobce byl de facto absolutně vyřazen ze všech oblastí života, téměř byly zničeny jeho veškeré vztahy a vazby do té doby pro jeho odborné znalosti, schopnosti a dovednosti vyhledávaného a po všech stránkách úspěšného člověka, který se nezákonnými postupy OČTR ocitl na okraji společnosti, byl vystaven lidskému zostuzení, ponižení, urážkám a opovržení. Téměř 14měsíční koluzní vazba žalobce absolutně odstavila od okolního světa, totálně mu znemožnila řídit a řešit veškeré do té doby i zcela běžné záležitosti. Následovalo další více než 10leté období až do vynesení zprošťujícího rozsudku, resp. rozsudku odvolacího soudu z 24. 11. 2010, kdy sice právně došlo k ukončení kauzy, avšak stát pro očištění jména žalobce nic neudělal ani to, aby se za nezákonné konání svých úředníků a za způsobené následky žalobci omluvil a jeho osobu očistil. U žalobce pak v důsledku vazby nastala řada následků a nevratných událostí a stavů, např. došlo nedobrovolně k ukončení jeho činnosti jednatele obchodní společnosti [redacted] neboť společníci se obávali negativního pohledu na tuto obchodní společnost. Taktéž byla ukončena jeho činnost ve [redacted].

Po návratu z vazby se žalobce musel plně věnovat ochraně svého jména i života proti nezákonnému trestnímu stíhání a nařčení. V důsledku trestního stíhání byl vyřazen z možnosti podnikání jak např. v privatizačních, tak i dalších podnikatelských projektech, byl i nedůvěryhodný jako potenciální společník a partner pro podnikání, nebyl ze stejného důvodu způsobilý se pro nedůvěryhodnost ucházet o místa ve státním sektoru, nemohl usilovat o posty ve finanční sféře, zcela ztratil trestním stíháním způsobilost uplatnit se ve veřejném a politickém životě této země i orgánech EU a jiné. Rozhodnutím předsedy České advokátní komory ze dne 2. 2. 2005 sp. zn. [redacted] byla zamítnuta žádost žalobce o zapsání do seznamu advokátů ve smyslu § 5 odst. 1 písm. b) zákona o advokacii, neboť v důsledku trestního stíhání žalobce nebyl bezúhonný a nemohl tak vykonávat ani činnost advokáta. Byl vystaven vysokým stresům, psychickému nátlaku, jež zanechaly trvalý vliv na jeho zdravotním stavu. Útrapám a opovržením však byli vystaveni též jeho manželka, dvě dcery i rodiče. V důsledku trestního stíhání, opovržení veřejností, zásahů do soukromí, vyloučením ze společenského, podnikatelského i náležitého pracovního uplatnění, psychických útrap a jiné, podala jeho manželka návrh na rozvod a jejich manželství bylo v důsledku těchto skutečností rozvedeno a jeho rodinný život byl rozvrácen a zničen. Zároveň tak došlo k ukončení řady přátelství a komerčních a společenskopolitických vztahů a vazeb.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce dne 23. 5. 2011 (dopisem ze dne 16. 5. 2011) u ní v souvislosti s trestním řízením vedeným u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] uplatnil nárok na náhradu škody ve výši 500.000.000,- Kč. Této žádosti bylo vyhověno co do částky ve výši 132.000,- Kč a stanovisko k uplatněnému nároku na náhradu škody ze dne 21. 11. 2011 bylo žalobci zasláno. Celková délka zmíněného řízení v době vyjádření žalované činila 11 let a necelých 9 měsíců. Dané řízení je jak po skutkové, tak i právní stránce složité. V postupu orgánů činných v předmětném trestním řízení nebyla shledána období nečinnosti. Zároveň bylo zjištěno, že se na celkové délce řízení částečně podíleli i jeho účastníci z řad obviněných, a to vesměs nedůvodným využíváním různých procesních prostředků směřujících proti jednotlivým orgánům činným v trestním řízení. Žalovaná konstatovala, že v daném případě došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 zákona. Po prostudování příslušného spisového materiálu, seznámení se s okolnostmi případu i s ohledem na relevantní judikaturu vnitrostátních soudů a Evropského soudu pro lidská práva (dále též jen „Soud“ nebo „ESLP“) a zákonná kritéria dospěla k závěru, že samotné konstatování práva se v daném případě nejeví jako dostačující a proto žalobci poskytla (již mimosoudně) na základě § 31 zákona náhradu nemajetkové újmy v penězích ve výši 132.000,- Kč. Ve zbývající části žalovaná považuje nárok na náhradu škody za nedůvodný. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V průběhu řízení pak žalovaná pak dále namítla, co se týká požadavku žalobce na náhradu nemajetkové újmy v souvislosti s rozhodnutím o vzetí žalobce do vazby a výkonem vazby v částce 150.000.000,- Kč, se žalobci ohledně tohoto nároku dostalo již mimosoudního odškodnění, a to v částce ve výši 512.400,- Kč. Dále poukázala na to, že v podstatě totožný nárok, tentokrát však ve výši 6.180.000,- Kč žalobce uplatnil u Obvodního soudu pro Prahu 2 žalobou ze dne 15. 5. 2013, ohledně které je pak vedeno řízení pod sp. zn. [REDAKCE].

Usnesením ze dne 4. 6. 2014, č.j. 181/2011-231 bylo řízení ohledně částky ve výši 132.000,- Kč spolu se 7,75 % p.a. úrokem z prodlení od 24. 11. 2011 do zaplacení zastaveno s ohledem na to, že v průběhu řízení vzal žalobce žalobu v uvedeném rozsahu zpět.

Soud následně ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 17. 12. 2014, č.j. 20 C 181/2011-315, kterým uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 524.775,- Kč, spolu se 7,75 % p. a. úrokem z prodlení od 24. 11. 2011 do zaplacení a nahradit náklady řízení ve výši 22.272,75 Kč k rukám právního zástupce žalobce, JUDr. Václava Teubnera, advokáta, to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok I.). Současně zamítl žalobu na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku ve výši 499.343.225,- Kč, spolu se 7,75 % p. a. úrokem z prodlení od 24. 11. 2011 do zaplacení (výrok II.). K odvolání Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 29. 4. 2015, č.j. 69 Co 135/2015-354 rozsudek soudu I. stupně v části vyhovujícího výroku I. o věci samé ohledně částky 288.900,- Kč se 7,75% úroky z prodlení p.a. od 24.11.2011 do zaplacení zrušil, jakož i v části o náhradě nákladů řízení a v tomto rozsahu věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení (výrok I.), v části vyhovujícího výroku I. o věci samé ohledně úroků z prodlení ve výši 7,75 % p.a. z částky 235.875,- Kč od 24. 11. 2011 do 30. 1. 2013 rozsudek potvrdil (výrok II.), ohledně úroků z prodlení ve výši 7,75% p.a. od 24. 11. 2011 do 30. 1. 2013 z částky 43.250,- Kč bylo odvolací řízení zastaveno (výrok III.), v zamítavém výroku II. o věci samé ohledně částky ve výši 149.868.000,- Kč se 7,75 % úrokem z prodlení p.a. z této částky od 24.11.2011 do zaplacení byl rozsudek potvrzen (výrok IV.) a v zamítavém výroku II. o věci samé ohledně částky ve výši 349,475.225,- Kč spolu se 7,75 % úroky z prodlení p.a. z této částky od 24. 11. 2011 do zaplacení byl rozsudek soudu I. stupně zrušen a v tomto rozsahu věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení (výrok VI.). V odůvodnění odvolací soud mimo jiné uvedl, že soud prvního stupně sečetl jím přiznané částky z titulu jednotlivých nároků a konstatoval, že celková výše přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v souvislosti s nepřiměřenou délkou daného trestního řízení, samotným trestním stíháním žalobce, jakož i vazbou, je představována částkou v celkové výši 656.775,- Kč, od níž, byla odečtena mimosoudně uhrazená částka ve výši 132.000,- Kč, aniž by však bylo konkrétně uvedeno, na který nárok byla žalovaná tato částka uhrazena a na který ze tří žalobcem samostatně uplatněných nároků byla soudem prvního stupně započtena. Již započtenl. Zároveň soud I. stupně nevzal v úvahu, že ohledně této částky již dříve řízení částečně zastavil usnesením ze dne 4. 6. 2014, č.j. 20 C181/2011-231, jakož ani to, že ohledně nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu vazebního stíhání žalobce při jednání dne 11. 8. 2014 vzal se souhlasem žalované žalobu částečně zpět co do částky 512.400,- Kč, která byla žalovanou mimosoudně uhrazena. Na tento procesní úkon soud I. stupně nereagoval a řízení o tomto nároku v odpovídajícím rozsahu nezastavil, s uskutečněnými platbami se nevypořádal a žalované

uložil povinnost zaplatit žalobci na tento nárok částku 288.900,- Kč. V případě odvolání žalované směřující proti úrokům z prodlení z částky 279.125,- Kč (vztahující se k imateriální újmě za nezákonné trestní stíhání – nezákonné rozhodnutí) za období od 24. 11. 2011 do 30. 1. 2013, odvolací soud se ztotožnil s argumentací žalobce, že uplatnil nárok potom, co došlo k pravomocnému zproštění obžaloby, když není důvodu čekat na to, zda bude podáno proti tomuto rozsudku dovolání jako mimořádný opravný prostředek. Trestní řízení pravomocně skončilo zprošťujícím rozsudkem a žalobci vznikl nárok na imateriální újmu za nezákonné trestní stíhání. Jestliže byla podána žádost o odškodnění a uplynula lhůta šesti měsíců, kdy nebylo ze strany žalované plněno, tak se žalovaná ocitá v prodlení bez ohledu na to, že posléze bylo podáno dovolání a není zřejmý výsledek dovolacího řízení. Právně významné by bylo jedině to, kdyby byl zprošťující rozsudek zrušen, k čemuž nedošlo. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně v tomto rozsahu jako věcně správný potvrdil. Ohledně částky ve výši 43.250,- Kč bylo odvolací řízení zastaveno, když tyto úroky z prodlení převyšují úroky, které jsou předmětem odvolacího řízení. V případě nároku žalobce na náhradu imateriální újmy za nepřiměřenou délku trestního řízení žalovaná žalobci plnila částku ve výši 132.000,- Kč, odvolací soud zohlednil námitku žalobce a odpovídající považuje 20 % zvýšení základní částky, výsledná částka 124.250,- Kč nepřevyšuje částku 132.000,- Kč, proto požadavek žalobce neshledal opodstatněným a zamítavý výrok soudu I. stupně ohledně částky ve výši 149.868.000,- Kč potvrdil. Odvolací soud dále uvedl, že není jasné v jakém rozsahu má být přiznán nárok na odškodnění za imateriální újmu z titulu nezákonné vazby a z titulu nezákonného trestního stíhání žalobce a soudu I. stupně uložil si toto ujasnit, když není sporu, že žalovaná již žalobci na tyto nároky plnila mimosoudně. Soud I. stupně se tak v dalším řízení vypořádá se zbývajícím žalobním požadavkem na náhradu imateriální újmy z titulu vazebního stíhání, resp. vazby, a s požadavkem na náhradu imateriální újmy z titulu vydání rozhodnutí o zahájení trestního stíhání (nezákonného rozhodnutí). V této souvislosti bude třeba si nejprve ujasnit, v jakém rozsahu jsou tyto požadavky opodstatněné, co již bylo plněno, a kolik ještě (případně) z uvedených požadavků žalobce zbývá.

Usnesením ze dne 22. 6. 2015, č.j. 20 C 181/2011-358 bylo řízení co do částky ve výši 512.400,- Kč spolu se 7,75 % p.a. úrokem z prodlení od 19. 10. 2013 do zaplacení zastaveno, neboť v tomto rozsahu vzal žalobce žalobu zpět.

Soud vázán právním názorem odvolacího soudu vzal v řízení za prokázané, že žalobce dopisem ze dne 16. 5. 2011 doručeným žalované dne 23. 5. 2011 se domáhal v rámci předběžného projednání podle zákona zaplacení částky ve výši 500.000.000,- Kč představující přiměřené zadostiučinění za způsobené životní útrapy a následky v souvislosti s trestním řízením vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalovaná reagovala dopisem ze dne 21. 11. 2011, ve kterém žalobci sdělila, že v uvedeném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 zákona, a to v podobě nepřiměřené délky tohoto řízení. Jelikož se samotné konstatování práva v daném případě nejevilo jako dostačující, žalovaná sdělila, že poskytuje přiměřené zadostiučinění ve výši 132.000,- Kč.

V řízení bylo dále prokázano, že rozhodnutím předsedy České advokátní komory ze dne 2. 2. 2005 sp. zn. [REDAKCE] bylo rozhodnuto o tom, že žalobce se nezapisuje do seznamu advokátů České advokátní komory vzhledem k tomu, že nesplňuje podmínku stanovenou v § 5 odst. 1 písm. d) zákona o advokacii, spočívající v bezúhonnosti žadatele s ohledem na to, že žalobce jako žadatel uvedl, že od 10. 3. 2000 je trestně stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu podle § 250 odst. 1, 4 trestního zákona.

S účinností od 15. 2. 1999 byl žalobce jmenován členem správní rady [REDAKCE] [REDAKCE] jak bylo zjištěno z rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 8. 2. 1999, č.j. [REDAKCE]. S účinností od 8. 3. 2001 byl žalobce odvolán z funkce člena [REDAKCE] [REDAKCE] jak bylo zjištěno z rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 2. 3. 2001, č.j. [REDAKCE].

Dne 22. 1. 2009 byla u Okresního soudu v Ústí nad Labem podána žaloba o rozvod manželství, a to ve věci žalobkyně Mgr. J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] proti žalovanému žalobci. Žalobkyně v žalobě mimo jiné uvedla, že manželství považuje za hluboce a trvale rozvrácené z důvodu okolností, které nemohla ovlivnit a nemohl je ovlivnit ani žalobce, který [REDAKCE], a dále pak v roce 2000 bylo proti němu zahájeno trestní řízení, kdy byl nezákonně obviněn ze spáchání podvodů velkého rozsahu. Po dobu více jak jednoho roku byl neoprávněně ve vazbě a obžaloby byl zproštěn až

rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [REDAKCE] Řízení však dosud není skončeno pravomocně. Došlo k tomu, že celá rodina byla prakticky vyloučena z běžného života z důvodu zásahů policie do soukromí, jakož i do majetkové sféry a z důvodu řady pomlouvacích článků v novinách. Žalobkyně byla a je stále vyloučena ze společenského i náležitého pracovního uplatnění a došlo i ke zhoršení jejího zdravotního stavu.

Okresní soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 26. 2. 2009 č.j. [REDAKCE] rozhodl o tom, že manželství Mgr. J. [REDAKCE] H. [REDAKCE], roz. B. [REDAKCE] a JUDr. F. [REDAKCE] H. [REDAKCE] CSc., MBA. uzavřené [REDAKCE] před Městským národním výborem v [REDAKCE] se rozvádí. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že manželství trvalo déle než jeden rok, účastníci spolu více než šest měsíců nežijí, uzavřeli dohodu o vypořádání vzájemných majetkových vztahů a práv a povinností společného bydlení pro dobu po rozvodu a žalovaný JUDr. F. [REDAKCE] H. [REDAKCE] CSc., MBA se k rozvodu manželství připojil.

Co se týká trestního stíhání žalobce, bylo v řízení prokázáno, že Policie ČR – Krajský úřad vyšetřování Ústí nad Labem dne 1. 3. 2000, [REDAKCE] sdělil žalobci obvinění pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zákona, spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zákona a zároveň zahájil trestní stíhání žalobce. Obvinění se vztahovalo na jednání obvinění popsaná, kterými spolu s obviněným Ing. Š. [REDAKCE] a obviněným P. [REDAKCE] F. [REDAKCE] měl způsobit škodu [REDAKCE] ve výši minimálně 61.500.000,- Kč.

Dne [REDAKCE] byl žalobce zadržen a usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne [REDAKCE] č.j. [REDAKCE] bylo rozhodnuto o jeho vzetí do vazby.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne [REDAKCE] č.j. [REDAKCE] byl žalobce z vazby propuštěn.

Dne 10. 3. 2000 byl realizován výslech žalobce u Policie ČR, ve kterém bylo pokračováno dne 11. 3. 2000, dále 24. 10. 2000 a 13. 3. 2001.

Usnesením Policie ČR ze dne 1. 10. 2001, ČVS: [REDAKCE] byly zamítnuty námitky podjatosti vyšetřovatele podané žalobcem, neboť nebyly shledány důvody k vyloučení vyšetřovatele uvedené v § 30 odst. 1 tr. řádu.

Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem usnesením ze dne 16. 3. 2001 zamítla stížnost JUDr. F. [REDAKCE] H. [REDAKCE] CSc., nar. [REDAKCE] proti usnesení vyšetřovatele Policie ČR ze dne 5. 2. 2001 [REDAKCE] Ústí nad Labem, kterým byl přiznán soudní znalec pro ekonomiku odvětví peněžnictví a pojišťovnictví, specializace finance, daně a bankovníctví, odvětví účetní evidencce, specializace účetnictví, ceny a odhady se zvláštní specializací nehmotného majetku know-how, oceňováním podniku a oceňování cenných papírů Doc. Ing. Josef Luňák, nar. 25. 11. 1943 s tím, že tato stížnost spolu se stížností obviněného Ing. P. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] nar. [REDAKCE] bytem [REDAKCE] není důvodná.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 5. 4. 2000, č.j. [REDAKCE] zamítl stížnost žalobce proti usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 3. 2000 č.j. [REDAKCE], kterým byl žalobce z důvodu uvedeného v § 67 odst. 1, písm. b) tr. ř. vzat do vazby započítávající se dnem [REDAKCE] od 15.15 hodin.

Usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 4. 2000, č.j. [REDAKCE] byla zamítnuta žádost žalobce a obviněného P. [REDAKCE] F. [REDAKCE], nar. [REDAKCE] o propuštění z vazby na svobodu.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 31. 5. 2000, č.j. [REDAKCE], zamítl stížnost žalobce a obviněného P. [REDAKCE] F. [REDAKCE] proti usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 4. 2000 č.j. [REDAKCE]. Usnesení Krajského soudu má spisovou značku.

Soudkyně Okresního soudu v Ústí nad Labem usnesením ze dne 31. 8. 2000, č.j. [REDAKCE] prodloužila u obviněného JUDr. F. [REDAKCE] P. [REDAKCE] trvání vazby z důvodů uvedených v § 67 odst. 1 písm. b) tr. řádu do 10. 3. 2001.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 11. 10. 2000, č.j. [REDAKCE] zamítl stížnost žalobce proti usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 8. 2000 č.j. [REDAKCE]

Soudkyně Okresního soudu v Ústí nad Labem usnesením ze dne 19. 12. 2000, č.j. [REDAKCE] zamítla žádost žalobce o propuštění z vazby na svobodu.

Okresní soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 1. 3. 2001, č.j. [REDAKCE] rozhodl v případě žalobce o prodloužení vazby z důvodů uvedených v § 67 odst. 1 písm. b) tr. řádu do 10. 9. 2001.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 25. 4. 2001, č.j. [REDAKCE] zrušil usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 3. 2001, č.j. [REDAKCE] a rozhodl tak,

že návrh státního zástupce na prodloužení vazební lhůty v případě žalobce zamítl.

Žalobce podáním ze dne 28. 11. 2001 učinil trestní oznámení – podnět na příslušníky policie včetně vyšetřovatele Krajského úřadu vyšetřování v Ústí nad Labem mjr. Honzajka a krajské státní zástupkyně JUDr. Evy Sixtové.

Krajský státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem usnesením ze dne 8. 7. 2002, č.j. [REDAKCE] (ve spise pod č.l. 7811) rozhodl tak, že JUDr. Jan Jakovec, Krajský státní zástupce v Ústí nad Labem není vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení, neboť nelze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení, nemůže ve věci samostatně rozhodovat. Takto rozhodl o návrhu žalobce ze dne 8. 6. 2002 na vyloučení zmíněného státního zástupce z vykonávání úkonů trestního řízení.

Policie ČR, útvar pro odhalování korupce a závažného hospodářské trestné činnosti služby kriminální policie a vyšetřování, oddělení vyšetřování – pracoviště Ústí nad Labem, v podání ze dne 5. 11. 2002 adresovaného žalobci a JUDr. Teubnerovi uvedla, že co se týká jeho podání ze dne 5. 11. 2002, otázky zde kladené již byly v minulosti mnohokrát v rámci různých řízení o stížnostech, trestních oznámeních apod. iniciovaných jak samotným žalobcem, tak i jeho obhájci zodpovězeny.

Policie ČR, útvar odhalování korupce a finanční kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování, expozitura Ústí nad Labem v usnesení ze dne 24. 7. 2003 [REDAKCE] rozhodla o návrhu na vyloučení a námitkách podjatosti policejního rady pplk. J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] podávaných žalobcem tak, že návrhu na vyloučení pplk. J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] z vykonávání úkonů trestního řízení se nevyhovuje. Jmenovaný není podjatý a nejsou dány důvody k vyloučení osoby v policejním orgánu služebně činné uvedené v § 30 odst. 1 tr. řádu.

Policie ČR usnesením ze dne 14. 11. 2003, ČTS: [REDAKCE] zamítl stížnost žalobce proti usnesení policejního rady ze dne 24. 7. 2003 pplk. J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] s tím, že není důvodná.

Policie ČR usnesením ze dne 4. 2. 2004, ČTS: [REDAKCE] rozhodla o tom, že návrhu žalobce na vyloučení pplk. J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] z vykonávání úkonů trestního řízení se nevyhovuje.

Usnesením ze dne 6. 4. 2004, [REDAKCE] byla stížnost žalobce proti zmíněnému usnesení zamítnuta.

Dalším usnesením ze dne 5. 2. 2004, [REDAKCE] rozhodla Policie ČR o tom, že návrhu na vyloučení pplk. J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] se nevyhovuje, neboť tento není podjatý, nejsou dány důvody k vyloučení jeho osoby v policejním orgánu služebně činné uvedené v § 30 odst. 1 tr. řádu. Stížnost byla podána JUDr. Ing. O. [REDAKCE] H. [REDAKCE]

Dne 30. 12. 2004 byla Krajskému soudu v Ústí nad Labem doručena obžaloba státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 30. 12. 2004 JUDr. Evy Sixtové, č.j. 2 [REDAKCE] proti žalobci a dalším 13 obviněným, a to v případě žalobce pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zákona spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zákona.

Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v usnesení ze dne 13. 4. 2005, č.j. [REDAKCE] zamítl stížnost žalobce proti usnesení státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 7. 1. 2005 sp. zn. [REDAKCE], jímž bylo podle § 31 odst. 1 tr. řádu rozhodnuto, že JUDr. Zdeněk Bust, státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem není podle § 30 odst. 1 tr. řádu vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení, neboť tato stížnost není důvodná.

Policie ČR v usnesení ze dne 22. 10. 2004, č.j. [REDAKCE] rozhodla o námitkách podjatosti osoby služebně činné zařazené u policejního orgánu obsažené v písemných podáních obviněného žalobce ze dne 24. 9. 2004 a Ing. P. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] ze dne 27. 9. 2004 tak, že pplk. Ing. V. [REDAKCE] B. [REDAKCE] není vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení, neboť neexistuje důvodná pochybnost, že by poměr k projednávané věci nebo osobám, jichž se úkony přímo dotýkají, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení nemohl nestranně rozhodovat.

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem usnesením ze dne 10. 6. 2005, č.j. [REDAKCE] zamítl stížnost žalobce proti usnesení policejního komisaře Policie ČR, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování, expozitury Plzeň ze dne 11. 3. 2005 [REDAKCE] kterým podle § 159a odst. 1 tr. řádu odložil věc oznamovaného o podezření ze spáchaní trestných činů podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zákona, zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 1, 2, 5 tr. zákona, porušování závazných pravidel hospodářského styku podle § 127 odst. 1, 2 tr. zákona a porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zákona, kterých se v období let [REDAKCE] měly dopustit odpovědní pracovníci – představitelé statutárního orgánu [REDAKCE], či jinak spjaté osoby s tím, že v rozporu s platnými předpisy způsobily či přispěly k provádění

neziskových a pro banku neefektivních obchodně-finančních operací, jež ve svém důsledku vedly ke krachu banky, neboť stížnost byla podána opožděně.

Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 5. 4. 2006 sp. zn. [redacted] zamítl stížnost J. [redacted] H. [redacted] (výrok I.) a dále stížnost obžalovaného žalobce (výrok II.) proti usnesení předsedy senátu Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2006, č.j. [redacted], kterým byla žádost majitelky účtu vedeného u [redacted] J. [redacted] H. [redacted] o zrušení zajištění peněžních prostředků na tomto účtu do výše 1.095.000 USD zamítnuta. Co se týká stížnosti žalobce, dospěl Vrchní soud k závěru, že tato byla podána opožděně.

Usnesením předsedy senátu Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2006, č.j. [redacted] bylo zrušeno zajištění peněžních prostředků na účtu č. [redacted] majitelky J. [redacted] H. [redacted] do výše 1.095.000 USD.

Předseda senátu Krajského soudu v Ústí nad Labem opatřením ze dne 28. 5. 2007, č.j. [redacted] doplnil opatření ze dne 17. 4. 2007 o přibrání První znalecké, s. r. o., se sídlem Liberec, Mozartova 679/21 jako instituce specializované na znaleckou činnost k vypracování znaleckého posudku tak, jak je to v opatření uvedeno.

V předmětném řízení se konala hlavní líčení ve dnech 5. – 23. 12. 2005, dále 20. – 24. 3., 27. 3. 2006, 18. – 28. 4. 2006, 15. – 18. 5. 2006, 27. 4. 2006, 26. – 30. 6. 2006, 16. – 20. 10. 2006, 20. – 24. 11. 2006, 18. – 21. 12. 2006, 12. – 16. 3. 2007, 23. 4. – 27. 4. 2007, 21. – 25. 5. 2007, 18. – 22. 6. 2007, 15. – 26. 10. 2007, 4. – 6. 2. 2008, 12. – 16. 5. 2008, 29. 9. 2008. V průběhu těchto hlavních líčení bylo vyslechnuto kolem 30 svědků, realizováno celé množství listinných důkazů, realizován výslech znalců.

Trestní řízení bylo vedeno celkem proti 14 obviněným pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 trestního zákona spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 9. 2008, č.j. [redacted] bylo rozhodnuto tak, že žalobce byl zproštěn podle § 226a písm. b) trestního řádu obžaloby státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 30. 12. 2004 pro skutky, jichž se měl dopustit spolu s dalšími v rozsudku označenými obžalovanými tak, jak je v rozsudku popsáno. Rozsudek nabyl právní moci dne 24. 11. 2010. Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 11. 2010, č.j. [redacted] který téhož dne nabyl právní moci, zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 9. 2008 mimo jiné i ohledně obžalovaného žalobce a znovu rozhodl tak, že obžalovaný žalobce se podle § 226a písm. a) trestního řádu zprošťuje obžaloby pro skutky spočívající v jednání popsaném v rozsudku.

Nejvyšší soud České republiky usnesením ze dne 30. 1. 2013, č.j. [redacted] rozhodl tak, že dovolání obviněného žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2010 sp. zn. [redacted] odmítl.

Dne 27. 3. 2002 byl u Inspekce ministra vnitra realizován úřední záznam o podaném vysvětlení ze strany žalobce, ve kterém popsal okolnosti svého zadržení, ke kterému došlo dne 10. 3. 2000, když se vracel s dětmi z jarních prázdnin z dovolené na Slovensku a po příjezdu na hraniční přechod Starý Hrozenkov byli všichni zadrženi policií, aniž byl sdělen důvod zadržení.

Obdobně vypovídal i J. [redacted] H. [redacted] v úředním záznamu o podaném vysvětlení, dále E. [redacted] H. [redacted] v úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 27. 3. 2002 a dále pak K. [redacted] H. [redacted] v úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 27. 3. 2002, vše taktéž u Inspekce ministra vnitra. Všichni v podstatě vypověděli, že byli ze strany policie bezdůvodně omezováni na svobodě.

Uvedené skutečnosti byly zjištěny ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. [redacted]

O tomto trestním řízení pojednávala také řada článků v [redacted], a to následující články:

ze dne [redacted] - [redacted]
ze dne [redacted] - [redacted] ě,
ze dne [redacted] - [redacted]
ze dne [redacted] - [redacted]
ze dne [redacted] - [redacted]

Svědék JUDr. M. [redacted] M. [redacted] při svém výslechu mimo jiné vypověděl, že stejně jako žalobce, je myslivcem, je [redacted] a žalobce využíval jako právníka pro myslivecké záležitosti, měl bližší kontakt s jeho rodinou, jeho zadržení se svědka osobně dotklo, měl snahu žalobcově rodině co nejvíce pomoci. Výkon vazby žalobce působil v rodině žalobce velmi stresově a na rodinu situace působila negativně. Žalobce byl známý i v regionu, prakticky mezi myslivci působil jako právník. Svědek byl vždy přesvědčen, že žalobce nikdy nic neprovedl. Dopad trestního stíhání v žalobcově rodině byl velmi zdrcující, svědek se stýkal s dcerami osobně trochu víc, snažil se je přesvědčit, že všechno bude v pořádku. Situace však nakonec vyvrcholila rozvodem, protože manželka žalobce to nesla velice těžce. Také do toho zasáhlo úmrtí jejího otce, který situaci žalobce těžce nesl. Manželka žalobce nikdy se svědkem nemluvila o tom, že se chce s žalobcem rozvést. Svědek nikdy nepostřehl žádný náznak, že by v rodině mezi žalobcem a jeho manželkou něco neklapalo. Svědek navštěvoval rodinu žalobce při různých příležitostech narozeniny a podobně v době, kdy již byl žalobce doma z vazby. Manželka žalobce hledala útěchu v alkoholu, neboť když svědek přijel k žalobcově rodině, nebyla jeho manželka úplně střízlivá.

JUDr. F. [redacted] H. [redacted] při svém svědeckém výslechu mimo jiné vypověděl, že se s žalobcem seznámil začátkem 90. let, když pracoval jako [redacted] stejně jako žalobce je myslivcem, a zároveň také mysliveckým funkcionářem. S žalobcem se potkával na mysliveckých akcích. Viděl, že žalobce požívá vážnosti v kruzích vysoké školy, s žalobcem se setkával při řešení problémů v orgánech města, při řešení pořádkových záležitostí, při kterých byl přítomen také žalobce. Svědek byl překvapen, když se někdy kolem roku 2000 dozvěděl o trestním stíhání žalobce. Manželka žalobce, kterou svědek také znal, z toho byla zničená, svědek však o trestním stíhání žalobce žádné informace neměl. Jako policista se svědek snažil všechny kontakty omezit, neboť pocítoval, že není vhodné, aby je udržoval za situace, kdy běželo trestní řízení. V době trestního stíhání žalobce byla situace rozjítřená, lidé měli strach, jak to bude s penězi, negativně se vyjadřovali k rodině. Poukazovali na to, co žalobce vyvedl, co ukradl, že se jedná o velké peníze apod. Na manželce žalobce svědek viděl, že po dobu vazby byla nervově zhroutená.

J. [redacted] M. [redacted] při svém svědeckém výslechu mimo jiné vypověděl, že pracoval ve společnosti žalobce, v současné době se jedná o společnost pod názvem [redacted] V této společnosti pracoval asi 21 let, nyní je v důchodu. V době, kdy byl ve společnosti zaměstnán, se dozvěděl o tom, že žalobce je ve vazbě a svědek pak měl oprávnění k řídicí činnosti místo žalobce. Ve společnosti byla napjatá situace, celá záležitost se rozvířila v tisku. Někteří klienti společnosti odešli, byla stagnace, noví klienti nepřicházeli a jednalo se o vážnou situaci. Společnost se nemohla rozvíjet, nebylo to možné. Předmětem podnikání společnosti byl pronájem nebytových prostor. Dále svědek vypověděl, že lidé si od něj v hospodě odesedávali z důvodu, že žalobce byl trestně stíhán, dávali tak jasně najevo, kam to společnost dopravovala, co bude dál. Stagnace společnosti trvala 3 až 5 let, jednalo se o společnost v Ústí nad Labem. Před trestním stíháním žalobce měla společnost hodně aktivit, měla 180 nájemníků, před rokem 2000 vlastnila prodejny, poté došlo k úbytku a svědek byl rád, že společnost stále funguje.

JUDr. K. [redacted] S. [redacted] při svém svědeckém výslechu mimo jiné vypověděl, že v době, kdy se seznámil s žalobcem, tj. v roce 1993, byl žalobce [redacted] a svědkovi zajistil práci manažera nebo specialisty u společnosti [redacted] což byla investiční společnost zabývající se správou určité řady fondů, s kupováním akcií různých podniků se zaměřením na [redacted] Management společnosti [redacted] prováděl řadu obchodních operací týkajících se finanční oblasti. Svědek pak od žalobce získával práci v dalších podnicích, které měly buď své podíly, nebo své známé významné osobnosti, např. společnosti [redacted] společnost [redacted] a naposledy společnost [redacted] Před trestním stíháním žalobce byl veškerý management těchto společností brán jako seriózní partner. Se žalobcem se jednalo o pracovní známost, která skončila prací ve společnosti [redacted] ve které svědek působil v užším vedení, zastupoval podíl žalobce, zároveň pak ve společnosti [redacted] a na základě vazebního stíhání byl ze společnosti tzv. odejit, resp. s ním nebyla podepsána další spolupráce, když v době výkonu vazby žalobce byly tendence ukončit spolupráci se žalobcem ze strany spolumajitelů společnosti [redacted] apod. Byl zde zájem, aby jméno žalobce již neubližovalo v obchodních vztazích, což se projevilo určitým vlivem na obchodní spolupráci, obchodní činnosti a to nikoli pouze u společnosti [redacted] ale i u jiných společnostech. Byla rozjednána řada obchodních případů, na kterých se měl podílet i svědek, např. nákup dvou hotelů v Rakousku, nicméně poté, co došlo k trestnímu stíhání žalobce, bylo od

obchodního případu odpuštěno. Svědek přišel o pozici ředitele obou hotelů, přestože již měl již předprojednanou novou pracovní smlouvu. Žalobce chtěl totiž využít toho, že svědek uměl německy. Dále svědek vypověděl, že když se setkal s řadou bývalých obchodních partnerů, a to s řadou ředitelů, majitelů pekáren, mlýnů apod., tak žalobce krédo, které měl před vazbou, poté ztratil. Žalobce přišel o řadu obchodních případů, když před vazbou se stýkal s řadou lidí z jiných oblastí, např. z politické sféry, obchodní oblasti a spolupráce s ním byla pak ukončena, lidé se mu vyhýbali. V roce 2000 svědek odešel ze společnosti [REDAKCE]. Co se týká zmíněných hotelů, ty již nebyly výnosné a pracovní vztahy pak s žalobcem skončily.

Ing. P. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] při svém svědeckém výslechu mimo jiné vypověděl, že žalobce zná od 90. let, kdy pracoval v [REDAKCE] ve které žalobce působil v [REDAKCE] byla připravována bankovní licence pro [REDAKCE]. Tato záležitost byla vedena žalobcem, který svědka přizval do týmu, připravujícím podklady pro licenci a svědek poté, co [REDAKCE] obdržela licenci, do této banky nastoupil a pracoval ve funkci [REDAKCE]. Zúčastňoval se i jednání [REDAKCE] v jehož čele stál žalobce. [REDAKCE] se od počátku dynamicky rozvíjela, měla pobočky po celé České republice. Žalobce svou činnost v [REDAKCE] ukončil v roce 1995 a svědek skončil na jaře 1998. Žalobce měl další podnikatelské aktivity, kterým se plně věnoval a svědek s ním byl v občasném kontaktu. V roce 2000 byl svědek nepříjemně překvapen, když se dozvěděl, že žalobce byl zadržen v souvislosti s kauzou [REDAKCE] jeho překvapení trvalo pouze do 12. 10. 2000, kdy si převzal sdělení obvinění ke své činnosti v [REDAKCE]. Pro svědka tak nastaly velké problémy, neboť [REDAKCE] je stotisícové město, takže jak svědek, tak žalobce byli natolik známí, že jim začaly problémy v oblasti profesní, dostali se i po společenské stránce na okraj společnosti, protože docházelo k úniku informací jak od policie, tak od státních zástupců, které byly publikovány v krajském tisku, a to [REDAKCE] s tím, že žalobce i svědek jsou zodpovědní za pád banky a za problémy jak klientů, kteří měli v bance úvěry, tak i klientů, kteří si v [REDAKCE] uložili peníze. Žalobce svědek v roce 2000 neviděl, začal ho vídat někdy v letech 2003 – 2004. V době soudního jednání byli žalobce i svědek jmenováni v médiích, objevily se fotografie ze soudního jednání, což všechno mělo dopad nejen na žalobce, ale i na svědka. Svědek se s žalobcem vídal v souvislosti s jednáními Krajského soudu, jakož i soudu odvolacího, žalobce mu říkal o problémech, které mu trestní stíhání přineslo a že se s ním rozvedla jeho manželka J. [REDAKCE] a musel začít nový život. Informace o žalobci měl svědek v podstatě z médií až do doby, kdy bylo nařízeno soudní jednání a tam se osobně s žalobcem setkal. Stejně jako žalobce podal svědek taktéž žalobu na náhradu majetkové i nemajetkové újmy.

Žalobce při svém účastnickém výslechu mimo jiné vypověděl, že ve vazbě neměl kontakt s okolím, celé nezákonné rozhodnutí mělo dopad na jeho rodinu, zejména děti to těžce nesly, trestní stíhání se negativně projevilo na jeho manželství, manželka podlehla skepsi a depresi, nakonec se s žalobcem rozvedla. Dále se trestní stíhání projevilo i v podnikání žalobce, po sdělení obvinění skončily veškeré kontakty, spolupráci měli snahu se žalobce zbavit, protože jeho jméno zhoršovalo jejich pozici a vylučovalo je z efektivního podnikání, žalobce usiloval o to, aby se stal advokátem, nicméně nebyl přijat, byl vyřazen i z pedagogického života, když jej [REDAKCE] vyřadila ze [REDAKCE] ve vědecké a publikační činnosti měl pověst člověka, který je trestně stíhán pro podvod a není dobrou zárukou pro otiskování jeho děl, sám žalobce protože věnoval čas své obhajobě neměl tolik času na to, aby se věnoval své předchozí publikační činnosti, řada přátel se od něj odvrátila. Trestní stíhání žalobce negativně zasáhlo ve všech sférách jeho života.

Podle ust. § 1 zákona, stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona, stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona, stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem.

Podle ust. § 13 odst. 2 zákona, právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle ust. § 31a odst. 2 zákona, zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu

nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle ust. § 31a odst. 3 zákona, v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

S ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení dospěl soud po provedeném dokazování k závěru, že co do zbývajících rozsahu byla žaloba podána důvodně pouze částečně.

Poté co rozsudkem ze dne 17. 12. 2014, č.j. 20 C 181/2011-315 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze dne 29. 4. 2015, č.j. 69 Co 135/2015-354 bylo pravomocně rozhodnuto o nároku žalobce na náhradu imateriální újmy požadovanou z titulu nepřiměřené délky trestního řízení vedeného proti žalobci a částečně též o jeho nároku na přiměřené zadostiučinění z titulu nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, když žalobci byla pravomocně přiznána částka ve výši 279.125,- Kč, zabýval se soud nároky žalobce na finanční náhradu imateriální újmy z titulu vazebního stíhání, resp. výkonu vazby a zbývajícím rozsahem nároku na finanční odškodnění imateriální újmy za vydání rozhodnutí o zahájení trestního stíhání (nezákonné rozhodnutí).

Za vazební stíhání, resp. výkon vazby žalobce původně požadoval zaplacení částky ve výši 150.000.000,- Kč. Jelikož však žalovaná na tento nárok již žalobci poskytla plnění ve výši 512.400,- Kč, v tomto rozsahu byla žaloba vzata zpět a řízení výše citovaným usnesením co do této částky bylo zastaveno, požaduje žalobce finanční odškodnění vazby v částce ve výši 149.487.600,- Kč.

Za vydání rozhodnutí o zahájení trestního stíhání (nezákonné rozhodnutí) žalobce původně požadoval zaplacení částky ve výši 200.000.000,- Kč, a jelikož žalovaná byla pravomocně uložena povinnost z tohoto titulu zaplatit žalobci částku ve výši 279.125,- Kč, požadoval žalobce částku ve výši 199.720.875,- Kč. Předpoklady pro vznik odpovědnosti státu za škodu podle zákona jsou jednak existence nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí, dále vznik škody na straně poškozeného subjektu, jakož i příčinná souvislost mezi uvedenými.

Před posouzením existence zmíněných předpokladů se soud vypořádal s námitkami žalované, když žalovaná poukázala na řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 23 C 111/2013 s tím, že předmětem tohoto řízení je v podstatě totožný nárok jen v jiné výši a dále na překážku res iudicata ve vztahu k řízením vedeným u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] a sp. zn. [REDAKCE]. V řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 23 C 111/2013 se žalobce domáhal mimo jiné též náhrady za vykonanou vazbu ve výši 6.180.000,- Kč. Jak je soudu známo z jeho úřední činnosti, věc dosud nebyla pravomocně skončena. Žaloba byla u soudu podána dne 15. 5. 2013, tj. později než žaloba v této věci, ve které se žalobce domáhá pouze přiznání zadostiučinění za vzniklé nemajetkové újmy. Rozhodnutí v této věci o nemajetkové újmě vzniklé v souvislosti se vzetím žalobce do vazby bude mít též význam při rozhodování o totožném nároku uplatněném žalobcem v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 23 C 111/2013. V případě řízení vedených u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] a sp. zn. [REDAKCE] se jedná o řízení, ve kterých žalobce uplatňuje své nároky z titulu ochrany osobnosti podle § 11 občanského zákoníku ve znění platném do 31. 12. 2013, což ostatně nebylo mezi účastníky sporné. Jedná se tak o odlišný skutkový a právní základ, než v případě titulu zadostiučinění za vzniklé nemajetkové újmy. Není zde tak dána překážka res iudicata.

Nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., provedenou zákonem č. 160/2006 Sb., s účinností od 27. 4. 2006 (§ 31a zákona). Zakotvením uvedeného nároku zákonodárce naplnil požadavek vyvěrající z č. 13 Úmluvy. Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy o ochraně lidských práv a základní svobod (dále též jen „Úmluva“), má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Smyslem novely tak primárně bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 Úmluvy z ESLP na vnitrostátní úroveň, což ostatně zákonodárce výslovně vyjádřil v důvodové zprávě k čl. II zákona č. 160/2006 Sb. („...přechodné ustanovení umožní v určitém rozsahu aplikaci nových ustanovení na případy, které vznikly před nabytím účinnosti tohoto zákona, čímž se otevře možnost jejich případnému vyřešení před českými orgány a na základě českého právního řádu, bez toho aniž by je musel vyřizovat Evropský soud pro lidská

práva.“). Není proto pochyb o tom, že má-li soud odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva primárně zakotveného již Úmluvou, je nanejvýš žádoucí, aby jeho rozhodování vycházelo z kritérií ustavených judikaturou Soudu, tj. zejm. aby výklad rozhodujícího pojmu přiměřenosti lhůty k projednání a rozhodnutí věci koreloval výkladu podávanému ESLP.

Délka řízení je ve smyslu judikatury Soudu nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Nutno zdůraznit, že ESLP ve své judikatuře upřednostňuje globální pohled na řízení, posuzuje řízení (přiměřenost jeho délky) s přihlédnutím ke všem okolnostem jako celek (srov. rozsudek ESLP ve věci Slezák a ostatní proti České republice ze dne 11. 10. 2005, § 36), a to s ohledem na kritéria vyvozená z vlastní judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a jednání příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro stěžovatele (srov. rozsudek ESLP ve věci Hartman proti České republice ze dne 10. 7. 2003, § 73).

Ohledně existence prvního z uvedených předpokladů, tj. nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí, soud shledal splnění tohoto předpokladu v daném řízení. Na základě shora provedeného dokazování dospěl soud k závěru, že v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. [REDAKCE] došlo k nesprávnému úřednímu postupu, kterým se rozumí porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti a zpravidla jde o postup, který s rozhodovací činností nesouvisí. Podle konkrétních okolností může jít o jakoukoliv činnost spojenou s výkonem pravomoci státního orgánu, dojde-li při ní nebo v jejím důsledku k *porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu nebo k porušení pořádku určeného povahou a funkcí postupu* (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 966/2008). Nesprávný úřední postup v uvedeném trestním řízení pak spočívá v jeho nepřiměřené délce, když přiměřenost délky řízení představuje jeden z aspektů práva na spravedlivý proces. Řízení trvalo vůči žalobci ode dne 10. 3. 2000, kdy byl žalobce zadržen a zároveň mu bylo sděleno obvinění, do 30. 1. 2013, kdy bylo Nejvyšším soudem ČR odmítnuto dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2010 sp. zn. [REDAKCE]. Celkovou délku řízení soud hodnotil jako nepřiměřená, přestože řízení bylo vedeno proti 14 obviněným, byla vyslechnuta řada svědků, několik znalců a realizováno množství listinných důkazů. V daném případě pak nepřichází v úvahu konstatování porušení práva žalobce na spravedlivý proces, které se v daném případě nejvíce jeví jako dostačujícím prostředkem nápravy vzniklé nemajetkové újmy na straně žalobce, ale je nutné přistoupit k poskytnutí peněžité kompenzace.

V případě požadavku žalobce na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou vazebním stíháním, resp. výkonu vazby, je nutné postupovat podle citovaného § 31a odst. 2 zákona, když při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Jedná se tak o normu s relativně neurčitou hypotézou, vyžadující, aby soud (příp. již příslušný ústřední orgán v rámci předběžného projednání nároku) s ohledem na konkrétní okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady. Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 vymezil některá kritéria, která jsou při úvaze o formě a výši odškodnění při aplikaci čl. 5 odst. 5 Úmluvy relevantní a zároveň se rámcově a obecně vyjádřil k výši peněžní náhrady za nemateriální újmu způsobenou nezákonným omezením osobní svobody ze strany státu. Co se týče relevantních kritérií, vycházel Nejvyšší soud ČR z rozhodnutí ESLP ve věci Shilyayev proti Rusku, stížnost č. 9647/02, tak jako i ze zpráv některých signatářských států Úmluvy, a dovodil, že těmi základními zpravidla jsou: povaha trestní věci, celková délka omezení osobní svobody, následky v osobní sféře poškozené osoby. Povahu trestní věci je možno interpretovat zejména jako typovou závažnost trestného činu, pro který byla osoba poškozená stíhána a ve spojení s tím vazebně držena. Ohledně kritéria celkové délky omezení osobní svobody (trvání vazby) vycházel Nejvyšší soud ČR ve zmíněném rozhodnutí z toho, že časové okolnosti vazby jsou objektivně vyjádřitelným kritériem pro posouzení celkové výše odškodnění. Pro účely odůvodnění výše poskytnutého odškodnění je zjevně vhodné - podobně jako ve většině evropských států - vycházet ze sazby stanovené za jeden den výkonu vazby. Judikatura ESLP však neskýtá žádné pevné vodítko a ani referenční rámec co do výše peněžního odškodnění. Nejvyšší soud proto, vycházející z úrovně odškodnění jednotlivých evropských států, jakož i ze životní úrovně v České republice, dospěl k závěru, že adekvátním odškodněním je částka v rozmezí 500,- Kč až 1.500,- Kč za jeden den trvání vazby, v jejímž rámci soud promítne jiné, zde uvedené a popřípadě neuvedené okolnosti svého posuzování. K tomuto rozmezí je však nutno

přístupovat pouze jako k orientačnímu s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké části dospěje. Jelikož kritéria v podobě povahy trestní věci, následky v osobní sféře žalobce již byly zohledněny v rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č.j. 20 C 181/2011-315 při stanovení zadostiučinění za nepřiměřenou délku trestního stíhání a soud na tento rozsudkem tímto odkazuje, což je nutné zohlednit i při stanovení přiměřeného zadostiučinění za újmu způsobenou výkonem vazby žalobce, aby nedocházelo ke dvojímu odškodnění téhož, zabýval se soud kritériem v podobě trvání vazby. Žalobce byl na osobní svobodě omezen v době od [REDAKCE] do [REDAKCE], tj. celkem 412 dnů. Již samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí a v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Dále působí stres, nejistotu, úzkost apod. kontakt žalobce s rodinnými příslušníky byl minimální, bylo porušeno jeho právo na rodinný život a zároveň, jak již bylo uvedeno i vazba v souvislosti s daným trestním stíháním měla dopady do jeho profesního života, když o celém průběhu trestního stíhání, tj. včetně vazby byla médií informována široká veřejnost, což se promítlo i ve společenské pověsti a cti žalobce, o čemž vypovídali vyslechnutí svědci. Soud proto při zohlednění uvedených skutečností stanovil zadostiučinění za prvních 5 dnů vazby v částce ve výši 800,- Kč za den, při vědomí toho, že první dny vazby obecně jsou zadrženu osobou vnímány obzvláště intenzivně, kdy dochází k prvotnímu šoku ze zatčení a jedná se tak zpravidla o nejintenzivněji pociťované období, neboť jsou náhle narušeny téměř veškeré složky každodenního života a za zbývajících 407 dnů trvání vazby pak soud stanovil částku ve výši 700,- Kč za den. Celkem tak zadostiučinění za výkon vazby žalobcem bylo stanoveno částkou ve výši 288.900,- Kč. Vzhledem k tomu, že žalovaná, z tohoto titulu žalobci poskytla plnění ve výši 512.400,- Kč, soud žalobu ve výroku II. v uvedeném rozsahu zamítl.

V případě zbývajících nároku žalobce na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním soud odkazuje na závěry svého rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č.j. 20 C 181/2011-315, ve kterém aplikoval závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, podle kterého *„Zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namíste pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.“* Při stanovení základní částky pak soud postupoval analogicky jako v případě stanovení přiměřeného zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto. Žalobci byla na jeho nárok zmíněným rozsudkem zdejšího soudu, který byl v tomto rozsahu potvrzen odvolacím soudem, přiznána částka ve výši 279.125,- Kč. Od takto přiznané částky, když postup, jakým způsobem k této částce soud dospěl je zmíněn v rozsudku ze dne 17. 12. 2014, nemá soud důvod se odchylovat, neboť odpovídá všem zákonem stanoveným kritériím, která byla soudem vzata při jejím výpočtu v úvahu a představuje tak odpovídající zadostiučinění za žalobci takto vzniklou nemajetkovou újmu. Požadavek žalobce na poskytnutí zadostiučinění za imateriální újmu z důvodu samotného trestního stíhání soud ve zbývajících výši proto neshledal opodstatněným, a proto jej ve výroku IV. jako nedůvodný zamítl.

Ve výroci I. a III. bylo žalobci přiznáno příslušenství v podobě zákonných úroků z prodlení ve smyslu ust. § 517 odst. 1 věta první občanského zákoníku platného do 31. 12. 2013, když v této době se žalovaná dostala do prodlení, ve spojení s ust. § 15 odst. 1, 2 zákona, podle kterého má stát povinnost uspokojit požadavek poškozeného nejpozději do 6 měsíců ode dne, kdy poškozený svůj nárok řádně uplatnil postupem podle § 14 zákona. V posuzované věci byl nárok u žalované ze strany žalobce uplatněn dne 23. 5. 2011, kdy byla žalovaná doručena žádost o náhradu škody v rámci předběžného projednání nároku podle § 14 zákona a žalovaná reagovala dopisem ze dne 21. 11. 2011, kterým sdělila, že poskytuje zadostiučinění ve výši 132.000,- Kč z titulu imateriální újmy za nepřiměřenou délku řízení. V případě imateriální újmy za vazební stíhání, kdy žalobci bylo soudem

přiznáno finanční odškodnění ve výši 288.900,- Kč se tak žalovaná ode dne 24. 11. 2011 (den následující po uplynutí zákonné šestiměsíční lhůty k projednání nároku žalobce v rámci předběžného projednání podle zákona) dostala do prodlení, proto soud ve výroku I. žalobci přiznal zákonný úrok z prodlení z této částky do 18. 10. 2013, neboť tohoto dne byla ze strany žalované na tento nárok žalobce zaplacená částka ve výši 512.400,- Kč, což nebylo mezi účastníky sporné. V případě nároku žalobce na poskytnutí imateriální újmy z titulu vydání rozhodnutí o zahájení trestního stíhání (nezákonného rozhodnutí), byl žalobci ve výroku III. přiznán zákonný úrok z prodlení a to z částky 279.125,- Kč, kterou žalovaná zaplatila dne 30. 1. 2013, což žalobce nespornoval. Soud proto žalobci přiznal zbývající úroky z prodlení z této částky, tak jak je ve výroku III. uvedeno.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 142 odst. 3 občanského soudního řádu podle úspěchu ve věci. I když žalobce byl v řízení úspěšný pouze v nepatrné části s ohledem na částku, které se žalobou domáhal, přiznaná částka záležela na úvaze soudu, a proto mu vzniklo vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení, které jsou představovány náklady právního zastoupení, a to částkou ve výši 37.200,- Kč za dvanáct úkonů právní služby, každý ve výši 3.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemná podání učiněná vůči soudu a týkající se věci samé ze dne 14. 11. 2011, 28. 5. 2014, 11. 7. 2014, 13. 3. 2015 a dále účast na jednáních soudu dne 4. 6. 2014, 11. 8. 2014, 8. 9. 2014, 12. 11. 2014, 15. 12. 2014, 29. 4. 2015 a 19. 10. 2015), podle § 6 odst. 1, ve spojení s § 9 odst. 4 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších právních předpisů (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3378/2013), dále částkou ve výši 3.600,- Kč za dvanáct režijních paušálů, každý ve výši 300,- Kč z uvedených úkonů právní služby, podle § 13 advokátního tarifu. Dále jsou náklady řízení představovány cestovým podle § 152 a násl. zákoníku práce ve spojení s vyhláškou č. 435/2013 Sb., ve výši 4.272,75 Kč za sedm cesty na jednání soudu z Ústí nad Labem do Prahy a zpět, každá v délce 190 km, celkem 1.330 km, osobním automobilem Mitsubishi Galant reg. zn. [REDAKCE], při spotřebě benzínu Natural 95 14,7/7,2/10,0 litru/100 km, jak bylo zjištěno z technického průkazu uvedeného vozidla, při ceně benzínu Natural 35,7 Kč/1 litr za cesty v roce 2014 a 3,9 Kč/1 litr za cesty v roce 2015 a při stanovení koeficientu náhrady 3,7 Kč, tj. 1424,25 Kč za jednu cestu v roce 2014 (bylo vykonáno 5 cest) a 1462,25 Kč za jednu cestu v roce 2015 (byly vykonány 2 cesty). Celkem se tak jedná o částku ve výši 10.045,75 Kč (1.424,25 x 5 + 1.462,25 x 2). Dále jsou náklady řízení představovány částkou ve výši 4.200,- Kč za ztrátu času v rozsahu 42 půlhodin, každá ve výši 100,- Kč podle § 14 advokátního tarifu. Soud však žalobci nepřiznal požadovanou daň z přidané hodnoty, neboť právní zástupce žalobce není plátcem této daně a v této souvislosti není podstatné zda další zástupce, který byl pověřen zastupováním právního zástupce žalobce je plátcem této daně, neboť tento přímo žalobce nezastupuje a zároveň tak není osobou oprávněnou účtovat žalobci odměnu za poskytnuté právní služby. V případě ostatních žalobcem požadovaných úkonů právní služby, žalobce nedoložil, že by tyto úkony byly realizovány a zda se jednalo o účelně realizované úkony v souvislosti s tímto řízením.

Žalované byla k plnění poskytnuta lhůta 15 dnů, když žalobce s touto lhůtou vyslovil souhlas.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí nebo návrh na exekuci.

V Praze dne 26. října 2015

JUDr. Zdeněk Douděra, v. r.
soudce